

Arrest

nr. 233 400 van 2 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X
die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Tweede verzoekster diende op 5 maart 2018, samen met haar drie toen minderjarige kinderen, een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 februari 2019 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tweede verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.3. Bij arrest nr. 225 585 van 2 september 2019 weigerde ook de Raad tweede verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 18 september 2019 zowel ten aanzien van tweede verzoekster als haar intussen meerderjarige dochter, eerste verzoekster, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat eerste verzoekster bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [B.]

voornaam : [G.]

[...]

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/02/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 02/09/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 18/11/2014 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat tweede verzoekster bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [B.] + kinderen: [B.N.] [...]; [B.S.] [...]

voornaam : [E.]

[...]

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/02/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 02/09/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 18/11/2014 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeksters voeren in een enig middel de schending aan van artikel 6.2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Hun betoog luidt als volgt:

"[...]

Voormeld bevel is echter strijdig met art. 6.2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Voormeld artikel luidt als volgt:

Artikel 6

Terugkeerbesluit

- 1. Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.*
- 2. De onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf wordt opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van die andere lidstaat te begeven. Indien dit bevel niet wordt nageleefd, of indien om redenen van openbare orde of nationale veiligheid het onmiddellijke vertrek van de betrokkene vereist is, is lid 1 van toepassing.*

Aldus mocht de Belgische overheid geen bevel om het grondgebied te verlaten uitvaardigen, maar diende zij eerst een verzoek uit te vaardigen om zich naar Griekenland te begeven. Slechts indien dit verzoek niet wordt nageleefd of omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid mocht een bevel om het grondgebied te verlaten worden uitgevaardigd.

Dit wordt eveneens bevestigd in het Terugkeerhandboek

5.4. Illegaal verblijvende onderdanen van derde landen die een verblijfsrecht hebben in een andere lidstaat

Rechtsgrondslag: artikel 6, lid 2, van de terugkeerrichtlijn

De onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, wordt opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van die andere lidstaat te begeven. Indien dit bevel niet wordt nageleefd, of indien om redenen van openbare orde of nationale veiligheid het onmiddellijke vertrek van de betrokkene vereist is, is lid 1 van toepassing.

Op grond van deze bepaling - die in de plaats komt van een vergelijkbare bepaling uit artikel 23, leden 2 en 3, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst - moet geen terugkeerbesluit worden uitgevaardigd tegen een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land die in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning in een andere lidstaat. In dergelijke gevallen moet de onderdaan van een derde land in eerste instantie worden verzocht direct terug te keren naar de lidstaat waarin hij of zij een verblijfsrecht geniet. Alleen als de persoon niet aan dit verzoek voldoet of er gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, kan een terugkeerbesluit worden uitgevaardigd.

Toelichting:

• De vorm waarin het verzoek om direct naar het grondgebied van de andere lidstaat terug te keren wordt gedaan, hangt af van wat de nationale wetgeving voorschrijft. Het verdient aanbeveling besluiten schriftelijk op te stellen en met redenen te omkleden. Om verwarring te voorkomen moet het besluit niet als "terugkeerbesluit" worden betiteld.

(https://ec.europa.eu/homeaffairs/sites/homeaffairs/files/whatwedo/policies/europeanagendamigration/proposal-implementation-package/docs/return_fhandbook_nl.pdf)

Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de formele motivering van bestuursbeslissingen

Ondergeschikt werd de formele motiveringsplicht, minstens de materiële motiveringsplicht, manifest niet nageleefd door de verwerende partij.

In casu wordt niet toegelicht waarom een bevel om het grondgebied te verlaten gerechtvaardigd zou zijn. Er wordt geen melding gemaakt van een eerder verzoek om het land te verlaten noch van een grond van openbare orde in de zin van het hierboven geciteerde art. 6.2 op grond waarvan het bevel gegrond zou zijn."

3.2. De Raad stelt vast dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met de mogelijkheid dat verzoeksters nog kunnen beschikken over een recht op verblijf in een andere staat die het Schengenacquis ten volle toepast. Hij heeft immers aangegeven dat verzoeksters het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen dienen te verlaten, *"tenzij zij beschik[ken] over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven"*. Verzoeksters worden dus in de eerste plaats verplicht om terug te keren naar de lidstaat waarin zij stellen een verblijfsrecht te genieten. Uit artikel 6.2. van de richtlijn 2008/115/EG – waarin zelf wordt verwezen naar een *"bevel"* – kan niet worden afgeleid dat de vaststelling van deze verplichting niet de vorm van een bevel om het grondgebied te verlaten mag aannemen.

De motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kunnen daarnaast duidelijk in deze beslissingen worden gelezen en laten verzoeksters toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verder moet worden gesteld dat verzoeksters' uiteenzetting niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid verweerder beschikt.

Een schending van artikel 6.2 van de richtlijn 2008/115/EG, van de formele motiveringsplicht of van de materiële motiveringsplicht, kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel, dat aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissingen, aangevoerd.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat zelfs niet blijkt dat verzoeksters heden nog een belang hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissingen. Zij gaven immers aan vrijwillig gevolg te willen geven aan deze beslissingen en maakten aan verweerder een kopie over van plaatsen die zij boekten op een vlucht naar Kreta om aan te tonen dat zij op 5 november 2019 naar Griekenland zouden terugkeren en op die wijze volledige uitvoering zouden geven aan de bestreden beslissingen. De verzoeksters' raadvrouw stelt zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad te gedragen en maakt hierdoor geenszins aannemelijk dat verzoeksters, van wie niet geweten is of zij effectief gebruik maakten van de geboekte plaatsen op de vlucht FR9448 van Charleroi naar Chania op 5 november 2019, nog een actueel belang hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK